

Mecseki farkasok karácsonykor

Az év végére nekem már legtöbbször nem maradt szabadságom. A két ünnep közötti napokban dolgoznom kellett. Csak néhányan voltak ilyenkor az irodában. Ügyfélforgalom szinte nem is volt, és a telefon is csak ritkán csengett. Kihasználtam ezeket a nyugodalmas napokat az irattározásra.

A teletár rendezését végeztem. A befejezett ügyek iratait fűztem le az egyes községek dossziéjába. 1995. december 28-án, Aprószentek ünnepén, emlékszem rá, egy csütörtöki nap volt.

Ebéd után csengett a telefon. Nem tudtam elképzelni, hogy ki és miért hívhat ilyenkor. A fiatalabb nővérem hívott. A mindig kedves hangja ezúttal izgatott volt. Azonnal a tárgyra tért: miért vagy te most a hivatalban? Miért nem vagy a puskáddal az erdőben és lőnéd agyon a kiszabadult farkast, amely a sétálókat megtámadta?

Úgy meglepődtem e számomra nehezen elképzelhető híre, hogy válaszolni sem tudtam. Kemény hangon kérdezett tovább: talán nem is hallottátok ott az erdőszétnél, hogy mi történt dél előtt, a Misina alatt?

Meg kellett mondanom, hogy nem hallottuk. Akkor tájékozódjál, és letette a kagylót. Azt tudtam, hogy a fővadász bent van az irodában, mert reggel találkoztam vele. Bekopogtam hozzá, és röviden vázoltam a tényállást, mire a fővadász szabályosan kinevetett. Nem tud semmit sem a délelőtti farkastámadásról. Kitől hallottam ezt a mesébe illő történetet? Tehát a fővadász sem hallott az esetről.

Felmentem a szobámba, és visszahívtam a nővéremet. Beszámoltam, hogy itt az erdőgazdaságnál nem tudnak semmit. Ezt meg ő nem érti, hogyan lehetséges ez. Elmondja röviden az esetet.

A leánya, vagyis az unokahúgom, kétgyermekes édesanyja és akkor a hetedik és nyolcadik hónap határán levő kismama, egyébként testnevelő és matematika szakos tanár, a két kislányával, öccsével, továbbá a sógoraék kislányával és hároméves kislányokkal ebéd előtti sétára indultak.

A 10 óra 05-ös busszal mentek fel a Misinára. Gyönyörű, napos idő volt, kis hótakaróval. Még a Szigriszt kereszthez sem értek, amikor a most már megerősített hírek szerint az állatkertből kiszabadult farkas megtámadta őket. A hároméves kislány súlyos fejsérüléseket szenvedett, a kismamát a lábain marta össze. A sérültek már a klinikákon vannak. Az állatkert személynéze keresi a farkast, Ezért gondoltam, hogy ti erdészek is segíthetnétek ebben.

A részleteket ismerve visszamentem a fővadászhoz, hogy ez már nem mese, de az ajtó zárva volt. A titkárságon érdeklődtem, kiderült, hogy néhány perce a rendőrség telefonált, hogy egy farkas kiszökött az állatkertből, és a fővadász úr segítsen a jó vérebével megtalálni a szökevényt. Már el is ment a kutyaért...

Hazafelé menet benéztem édesanyámhoz. Ő sem értette az egészséget, hogy ez megtörténhetett. Hiszen az állatkerti farkasok termetre kicsik, és félneknek látszanak. Kifutójuk az állatkert kerítése mellett van, kintről is látjuk őket minden alkalommal, ha arra sétálunk. Látogatási időben a kifutó legmesszebb részén állnak, csak a reggeli órákban mozognak. A farkasok egyike tört volna ki a nehéz rácsok közül, és a gyerekes kirándulókat támadta volna meg? Nehezen hihető.

Gondoltam, sétálok egyet, és a Tettyén át megyek haza. A Pálosok megállójában fogok felszállni majd a buszra. Már majdnem besötétedett, amikor a Magaslati úton közeledtem a meg-

állóhoz, amely a Mecsekre vezető út kereszteződésében van. Itt tilos megállni, de több terepjáró is parkolt, és a templomtorny mellett megállóban emberek álltak. Közelebb érve láttam, hogy az autók rendőrautók és rendőrök állnak ott. Hirtelesen a felfegyverkezett rendőrök az autókhoz futottak, és sietve elhajtottak a Surányi úton nyugati irányba. Éreztem, hogy ez a farkassal kapcsolatos dolog lehet.

Másnap reggel a sajtóból értesültem, hogy a farkast a műszaki főiskolán látták, majd a rendőrök a kazánház mellett lelőtték.

Tegnap sötétedéskor kapták a rendőrök a hírt, hogy hol van a farkas, és a Pálosok előtt volt az eligazítás, majd az indulás, amit láttam. Reggel a hivatal kávézójában a fővadász beszámolót tartott.

Megtudtam, hogy néhány éve télen, az Alföld déli részére ájtott román vagy jugó oldalról egy szuka farkas, és ott lekölykezett. Az anyafarkas hamar puskavégre került, a kölykeit pedig befogták. Az egyik kis szukakölyök a mecseki állatkertbe került, a Piroska nevet kapta. Szépen felnevelték, és a látogatókhoz szokott állat lett belőle. A munkatársnők megkérdezték a fővadászt, hogy nem félt-e a farkast keresni. Ugyan kérem, válaszolta nevetve, a farkasnak esélye sem lett volna, hogy megtámadjon, mert mielőtt odaér, már le is lőttem volna. Különben pedig nem a kutya találta meg a farkast.

Továbbá szintén a médiából tudtam meg, hogy farkas a sípálya mellett, a Dömörkapu felőli oldalon megtámadott egy nagymamát, aki két kis unokájával ott sétált. A kislány a sípálya közepe táján játszott, amikor a farkas hátulról, lopakodva megközelítette, feldöntötte, és elkezdte marcangolni.

A nagymama ezt látva a megtámadott kislány segítségére indul, közben elküldte a kislányt, hogy fusson a sétaúton a Dömörkapu irányába, és hozzon segítséget. A nagymama magához ölelve a testével védelmezte a kislányt, miközben a farkas marcangolta őket.

A kislány szaladt az erdei úton, és szerencséje volt. Egy talpraesett egyetemista jött vele szembe a kutyaival. A kislány elmondta, hogy mi történt. Az egyetemista nem is kérdezett többet, „hátiába” vette a kislányt és felvágta a sípályára. Egy bottal elzavarta a farkast. A nagymamát a két unokájával lekísérte a Dömörkapuhoz, és mentőt hívtak. A nagy izgalmakat az önfeláldozó nagymama szíve nem bírta ki, és még a mentőben meghalt.

Ezután a farkast a mandulási játszótéren látták, ahol sok gyermek és felnőtt tartózkodott. A farkas nem támadott már, és mint utóbb kiderült, lejtett a városba, a főiskolára, ahol a rendőrök lelőtték. Ezzel véget ért a kiszökött farkas ámokfutása.

A részleteket unokahúgom mesélte el. A misinai busz végállomásán szálltak le, és indult el a népes kis társaság a város felé. Elöl a három, öt év körüli kislány, utána unokahúgom a 10 éves öccsével és mellettük a hároméves kislány. A Szigriszt keresztnél az autót keresztezi a sétaút. Unokahúgom előresiet néhány métert, hogy az autóúton történő átkelést ellenőrizze.

Ebben a pillanatban ott terem teljes csöndben, hátulról lopakodva egy farkas. Elkapja a kislány bokáját, aki elesik, ezután a tarkója felől megragadja a nyakát, felemeli és viszi a szájában, mint macska az egeret. Az öccse elképedve látja ezt. Nagyot kiált nővérenek, hogy gyere ide gyorsan, mert a kislányt elvitte a „róka”.

Unokahúgom az öccse hangján érzi, hogy itt valami nagy baj lehet. Odaugrik a három-négy méterre álló, teljesen meg-

dermedt öccséhez, és nem akar hinni a szemének: mintegy 10 méterre tőlük egy nagy állat, amely pontosan olyan, mint a mesekönyvekben a farkas, nyakánál fogva húzza, vonszolja a kisfiút. A farkas után veti magát, miközben öccsét a lányok után küldi, hogy a kövesút melletti keresztnél várják meg őket, és kérjenek segítséget. Hamarosan utoléri a farkast.

Először rákiált: farkas ereszd el a kisfiút! Nem ereszti, erre közelharc alakul ki: a farkas szájába nyúl, hogy kiszabadítsa a kisfiú fejét, miközben benyomja a farkas szemét, de ez nem használ. Kihúzni nem meri a kisfiút a farkas fogai közül, mert attól fél, hogy az még jobban megszorítja, és ez még nagyobb sérüléseket okoz.

A farkas a gyerekekkel beugrik az erdőbe a bokrok közé. A kismama utána, felkap az avarról egy száraz ágat, ráüt a farkasra. A gyenge ág eltörik, és a farkas tovább megy a sűrűbe, ahol nehezen lehet mozogni. A bordó kalapját az alacsony ágak lesodorják a fejről. Végre, úgy látszik, a farkas megelégedte a kismama kitartó harcát, hogy elvegye tőle a zsákmányát.

Leteszi a hora a vérző gyermeket, aki némán, mozdulatlanul viseli a szörnyű megpróbáltatásokat. Ekkor a farkas a kismama ellen fordul, nekimegy, és a lábait harapdálja, marcangolja. A kismama arra gondol, hogy ha valami enivalót dob a farkasnak, az nem támad tovább. A zsebébe nyúl, és az ott levő kis zacskó szaloncukrot a farkasnak dobja.

A farkas viszont nem ugrik a szaloncukor után, hanem újra felkapja a havon fekvő gyereket, és még szerencsétlenebb módon, az arca felől ragadja meg, ezzel újabb sérüléseket okozva cipeli tovább az áldozatát. Közben a kisfiú sapkája is leesik a fejről, így már semmi sem védi a fejét sem a farkastól, sem a hidegtől. A harc előről kezdődik a sűrűben. A kismama Szent Ritához és az őrzőangyalokhoz fohászodik.

A helyzet kilátástalannak látszik, de hirtelen segítség érkezik. Egy fiatal pesti pár a keresztnél értesült a támadásról. A fiatalember azonnal a helyszínre indul, a párja a gyerekekkel marad. A kismama észreveszi a közeledőt, és kiáltja: „bottal gyere”.

Most már ketten vannak a farkas ellen. Sikerül elvenni a farkastól a sérült gyereket. A kismama felkapja, és leszalad vele a kereszthez. A fiatalember leállít egy autót, kérve, hogy vigye a sérült gyereket a klinikára. A gépkocsivezető elborzad látva a kisfiú arcsérüléseit, nem vállalja a hosszú utat a klinikáig, és inkább felviszi a sérültet a Misinára, hogy onnan telefonálhassanak a mentőkért. Beteszik az autóba a kisfiút és kísérőnek a kismama öccse megy velük.

A kismama a keresztnél keresi a három kislányt, megrémül, hogy nincsenek ott. Közelebb érve látja, hogy az autót másikk oldalán vannak, és felnőttek vigyáznak rájuk. A kismama megnyugodva, hogy a lányok biztonságban vannak, gyalog siet pesti segítője kíséretében a Misinára a kis sebesülthöz. Alig tesz-

nek meg néhány lépést, a farkas ismét ott van mögöttük. A kismamát támadja, aki odadobja a kesztyűjét. A farkas felkapja a kesztyűt, de néhány lépés után kiköpi. Eközben a fiatalembernek sikerül hatalmasat rúgni a farkas oldalába. Legnagyobb meglepetésére, a farkas a rúgásra semmit sem reagál, úgy megy tovább, mintha mi sem történt volna. Közben szerencsére felérnek a misinai étteremhez, a farkas pedig eltűnik. Mint tudjuk, a sípályára ment, folytatva az ámokfutását.

A Misinán a kis sebesültet fehér lepedőre fektették. A vérvesztés nagy volt, kész csoda, hogy nem vérzett el. A mentő hamarosan megérkezett, de ők sem vállalták a súlyosan sebesült szállítását. Intézkedtek, hogy egy jobban felszerelt mentő jöjjön ki. Végre megérkezett az új mentő, és levitték a sebészetre a kisfiút. A kismama visszament a kereszthez, és megkérte az egyik autóst, hogy vigye le a gyerekekkel az apósához. Ott hagyta a gyerekeket, őt az autós bevitte a sebészetre, ahol ő is azonnal a műtőbe került.

Végiggondoltam ezt a szörnyű esetet. Nincs olyan szemtanú, aki mindent látott volna. Nagyon kíváncsi voltam a helyszínre, de sajnos csak harmadnapra jutottam ki, közben ónos eső is esett. Azt gondoltam, hogy sokan fogják felkeresni a helyszínt, és mindent úgy összetaposnak, hogy semmit sem fogok látni. Szerencsére tévedtem, nem járt előttem senki sem, a jégpáncél pedig minden részletet megőrzött.

Kivittük az unokaöcsémet, aki megmutatta a helyszínt, ahol a rejtélyes állat elkezdte támadásait. Videofelvételt készítettünk, az idő borult volt. Az első támadás helyétől követtem a nyomokat. Hamar észrevettem, hogy kétszer esett ónos eső. A támadás előtt keletkezett egy vékony jégréteg, amelyre néhány centis porhó esett. Ezen a friss havon folyt az ádáz harc, és ezt zárta le a vastagabb, mintegy kétcentis jégpáncél. A jégpáncél minden lépésnél beszakadt, úgy kellett törni a jeget. A nyomok először a földúton haladtak, majd letértek, és a sűrűbe vezettek.

Megdöbbenve álltam a nagy csata színhelyén. Igazi harc folyt a kismama és a farkas között a gyermek életéért. Milyen nehéz lehetett ebben a sűrűben, ahol csak lehajolva, görnyedve lehetett nagy nehezen mozogni. Szerencse, hogy a kismama tudta követni a farkast. Még a hideg is végigfut a hátamon arra a gondolatra, ha a farkasnak sikerül „lerázni” a nyomában levő üldözőjét, és elszökik a sérült gyermekkel. Mi történt volna addig, amíg a később keresésére induló profi csapat megtalálja... Erre gondolni sem szabad. Itt minden perc számított, és csodával határos módon, az égiek segítségével menekült meg a kisfiú.

Mindent megtaláltam: a kismama bordó kalapját, az eltörött száraz ág egyik darabját, a szaloncukros zacskót, amely nem kellett a farkasnak, a véres helyet, ahova a farkas letette, majd később felkapta a kisfiút, és a leesett gyereksapkát. Ez volt a farkastörténetnek a családunkat érintő erdei része.

A kisfiú súlyos fejsérüléseit éveken át, műtétsorozattal kezelték. A kismama sebei mélyek voltak. Mindkét áldozaton a farkasfogak nyomai mind a mai napig meglátszanak. A kismamának rendes időben, februárban megszületett harmadik leánykája. Szerencsére, teljesen egészségesen. Önfeláldozó hősi erőfeszítéseikért májusban életmentő kitüntetést kapott.

Ha a sípályán, vagy a Misina alatti keresztnél, a két farkastámadás helyén járok, mindig eszembe jut, hogy vajon mit tettem volna én hasonló helyzetben.

Mindkét helyre emléktáblát terveztem. A sípálya mellé az unokájáért életét feláldozó nagymamának, a Misinára a gyermek életéért hősiessé küzdő kismamának. Sajnos ezeket szolgálati időm alatt már nem tudtam megvalósítani.

Dr. Tóth Aladár főerdőmester